

РЕШЕНИЕ

№ 4570

гр. София, 24.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 30.09.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Светлана Димитрова

Юлия Раева

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на
прокурора Димитров, като разгледа дело номер **4998** по описа за **2011**
година докладвано от съдия Камелия Стоянова, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от
ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Столичен инспекторат против решение от
01.04.2011 г., постановено по НАХД № 15936/2010 г. на СРС, наказателно отделение,
20 с-в, с което е отменено НП № СИ-Т-Д-10-10-020/08.10.2010 г. на директора на
Столичен инспекторат в Столична община, с което на Д. Й. Б. в качеството ѝ на
[фирма] на основание чл. 35, ал. 3 от Наредбата за реда и условията за извършване на
търговска дейност на територията на Столичната община е наложена глоба в размер на
350 лв., от които 300 лв. за извършено нарушение по чл. 28а от Наредбата за реда и
условията за извършване на търговска дейност на територията на Столичната община и
50 лв. за извършено нарушение по чл. 29 от Наредбата за реда и условията за
извършване на търговска дейност на територията на Столична община.

Решението се обжалва като неправилно постановено в нарушение на закона със
съществени нарушения на процесуалните правила - касационни основания по чл. 348,
ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, по съображения, изложени в касационната жалба. Иска се да се
отмени решението и да се потвърди наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба – изразява становище за неоснователност на
жалбата.

СГП дава заключение за основателност на жалбата.

Административният съд София-град, като се запозна с обжалваното решение и обсъди доводите, посочени в жалбата, намира следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

С решение от 01.04.2011 г., постановено по НАХД № 15936/2010 г. на СРС, наказателно отделение, 20 с-в е отменено НП № СИ-Т-Д-10-10-020/08.10.2010 г. на директора на Столичен инспекторат в Столична община, с което на Д. Й. Б. в качеството ѝ на [фирма] на основание чл. 35, ал. 3 от Наредбата за реда и условията за извършване на търговска дейност на територията на Столичната община е наложена глоба в размер на 350 лв., от които 300 лв. за извършено нарушение по чл. 28а от Наредбата за реда и условията за извършване на търговска дейност на територията на Столичната община и 50 лв. за извършено нарушение по чл. 29 от Наредбата за реда и условията за извършване на търговска дейност на територията на Столична община.

От фактическа страна СРС е приел за установено, че на 12.05.2010 г. около 13.50 ч. в [населено място], район „Т.“, [улица], [жилищен адрес] Д. Й. Б. в качеството си на [фирма], стопанисващ търговски обект – магазин за хранителни стоки, риба, битова химия и плод-зеленчук, находящ се на посочения по-горе адрес е разположила на изградена стълбищна площадка за входа за клиенти на магазина, която се явява неразделна част от самото магазинно помещение, откъдето, до самия вход, фризер за сладолед в кутии, чиято продажба се извършва в магазина.

От правна страна, СРС е приел, че наказателното постановление е издадено от компетентен орган, при издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, но посочената в наказателното постановление фактическа обстановка не съответства на действителната такава и възприета от съда, тъй като не било конкретизирано мястото, на което бил поставен фризерът. Приел е, че стълбищната площадка представлява част от самото магазинно помещение, същата не представлява общинска собственост поради което не е необходимо разрешение по образец за ползване на място, издадено от кмета на район „Т.“ на Столична община” и квитанция за платена такса за ползване на общински терен. Отделно от това не били ангажирани никакви доказателства от административнонаказващия орган относно посоченото, че във фризерът се е съхранявал сладолед и то за консумация на открито. Приел е също така, че административнонаказващият орган не е мотивирал преценката си относно неприложимостта на чл. 28 от ЗАНН въпреки обстоятелството, че по време на проверката на място проверяващите са преценили, че едноличният търговец следва да заплати глоба – с фиш с квитанция в размер на 20 лв.

Решението на първоинстанционния съд по принцип е правилно, макар и при неправилно установена фактическа обстановка, несъответстваща на събраните по делото доказателства.

Наказателното постановление е издадено и на Д. Й. Б. е наложено административно наказание глоба в размер на 300 лв. за нарушение на чл. 28а от Наредбата за реда и условията за извършване на търговска дейност на територията на Столичната община и 50 лв. за извършено нарушение по чл. 29 от Наредбата за реда и условията за извършване на търговска дейност на територията на Столична община. Съгласно чл. 28а разполагането на подвижни съоръжения по чл. 28, ал. 2 се извършва въз основа на разрешение за ползване на място, издадено от кмета на района, на територията, на

който ще се извършва дейността. Подвижни съоръжения по смисъла на ал. 2, т. 1 на чл. 28 са хладилни витрини. Съгласно чл. 28, ал. 1 от наредбата пред стационарни търговски обекти, върху терени общинска собственост, могат да бъдат разполагани подвижни съоръжения, обслужващи извършваната в обекта търговска дейност. Анализът на посочените текстове предполага изискването за наличието на разрешение, издадено от кмета на съответния район при наличието на хладилна витрина, разположена пред стационарен търговски обект, върху терен, общинска собственост. В процесния случай, видно от представените по делото в производството пред първата инстанция доказателства, а и от разпита на свидетелите се установява, че пред стационарния търговски обект, а не вътре в него е била разположена хладилна витрина. Това обстоятелство се установява и от възприетата от първоинстанционния съд фактическа обстановка, стр. 2 от решението на първоинстанционния съд, в която е посочено, че хладилната витрина е била разположена на изградена стълбищна площадка за входа за клиенти на магазина. Неправилно, обаче първоинстанционният съд е приел, че посочената стълбищна площадка представлява част от самия магазин. Изводите се съдът е направил като е посочил, че както в АУАН, така и в наказателното постановление, а и в показанията на разпитаните свидетели, лицата извършили проверката не било конкретизирано мястото, на което бил поставен фризерът. Като е приел, че не е конкретизирано мястото, на което е бил поставена хладилната витрина първоинстанционният съд е направил извода, че същата е била поставена на изградена стълбищна площадка на входа за клиенти на магазина, която площадка представлявала неразделна част от самото магазинно помещение. Фактическата обстановка в тази й част е възприета неправилно от първоинстанционния съд, като не е ясно въз основа на кои доказателства по делото съдът е приел мястото на поставяне на хладилната витрина, както и въз основа на кои доказателства е приел, че същата е била поставена на стълбищна площадка, която, от своя страна представлявала неразделна част от магазинното помещение. Както в АУАН, така и в наказателното постановление изрично е посочено, че хладилната витрина е била поставена на открито, пред магазина за хранителни стоки, а не вътре в него. Това обстоятелство се установява и от разпита на двамата свидетели, чиито показания са взаимно допълващи се и непротиворечиви. Това обстоятелство се доказва и от представените като доказателство по спора инвестиционен проект за обект магазин за хранителни стоки, риба, битова химия и плод-зеленчук, съгласно обяснителната записка към който магазинът се разполага на партера на осеметажна жилищна сграда, на кота +0.00 м – партерно ниво. В тази връзка не би могло да се приеме обстоятелството, че дори хладилната витрина да е била разположена на стълбищната площадка, самата стълбищна площадка представлява част от магазинното помещение. Това е обстоятелство, което се доказва и от приложените към делото чертежи. В тази връзка не би могъл да се направи обоснован извод, че дори и да е била разположена на стълбищна площадка хладилната витрина, то посочената стълбищна площадка представлява част от самото магазинно помещение. При неправилно възприета и неустановена от представените по делото доказателства първоинстанционният съд е формирал в тази част на решението и неправилни правни изводи, като по този начин е формирал и изводи за неосъществено нарушение по наказателното постановление. Относно изводите на първоинстанционния съд по приложимостта на чл. 28 от ЗАНН. Съгласно чл. 39, ал. 2 от ЗАНН за маловажни случаи на административни нарушения, установени при извършването им, когато това е предвидено в закон или указ овластените контролни органи могат да налагат на

местонарушението глоби в размер от 10 до 50 лв. За наложената глоба се издава фиш, който съдържа данни за самоличността на контролния орган и на нарушителя, мястото и времето на нарушението, нарушените разпоредби и размера на глобата. Фишът се подписва от контролния орган и от нарушителя, че е съгласен да плати глобата, и се изпраща на финансовия орган на съответната общинска администрация за изпълнение. На нарушителя се дава препис, за да може да заплати доброволно глобата. Съгласно ал. 3 на същия текст, ако нарушителят оспори нарушението или откаже да плати глобата, за нарушението се съставя акт съгласно разпоредбите на този раздел. От събраните в производството пред първата инстанция доказателства се установява, а и това е обстоятелство, по което страните не са имали спор, че Д. Й. Б. е отказала да плати глоба по фиш в размер на 20 лв., по 10 лв. за всяко едно от извършените нарушения, поради което административнонаказващият орган е приложил чл. 39, ал. 3 и е съставен акт за установяване на административното нарушение. Дори и при наличието на съставен АУАН не съществува пречка за административнонаказващият орган да извърши преценка относно наличието на обстоятелствата по чл. 28 от ЗАНН. Съгласно чл. 53, ал. 1 от ЗАНН, когато се установи, че нарушителят е извършил деянието виновно, ако няма основание за прилагането на чл. 28 и 29, наказващият орган издава наказателно постановление, с което налага на нарушителя съответно административно наказание. В процесния случай, както и правилно посочва в мотивите си първоинстанционния съд не са събрани доказателства за евентуална повторност на извършено нарушение, едновременно с това дори самите проверяващи лица са преценили, че нарушението е такова по вида си, че по отношение него може да се наложи глоба от по 10 лв. за всяко едно от извършените нарушения и следователно следва извода за наличие на предпоставките по чл. 28 от ЗАНН. В тази връзка и съгласно тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007 г. на ОСНК на ВКС преценката на административно наказващия орган за маловажност на случай по чл. 28 от ЗАНН се прави по законосъобразност и подлежи на съдебен контрол и когато съдът констатира, че предпоставките на чл. 28 от ЗАНН са налице, но наказващият орган не го е приложил, това е основание за отмяна на наказателното постановление. Предвид това по принцип решението на първоинстанционния съд е правилно.

Въз основа на изложеното, тази инстанция приема касационната жалба за неоснователна. Оспорваното първоинстанционно решение като валидно, допустимо и правилно следва да се остави в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВНИЯТ СЪД СОФИЯ – град, V-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 01.04.2011 г., постановено по НАХД № 15936/2010 г. на СРС, наказателно отделение, 20 с-в.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

